

Cuviosul Iosif Isihastul

în căutarea rugăcunii înimii

Ilustrații: Adelaida-Seila Konstantinou

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Ioachim,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Traducere din limba greacă:
Mănăstirea Diaconești

Editura BONIFACIU 2020

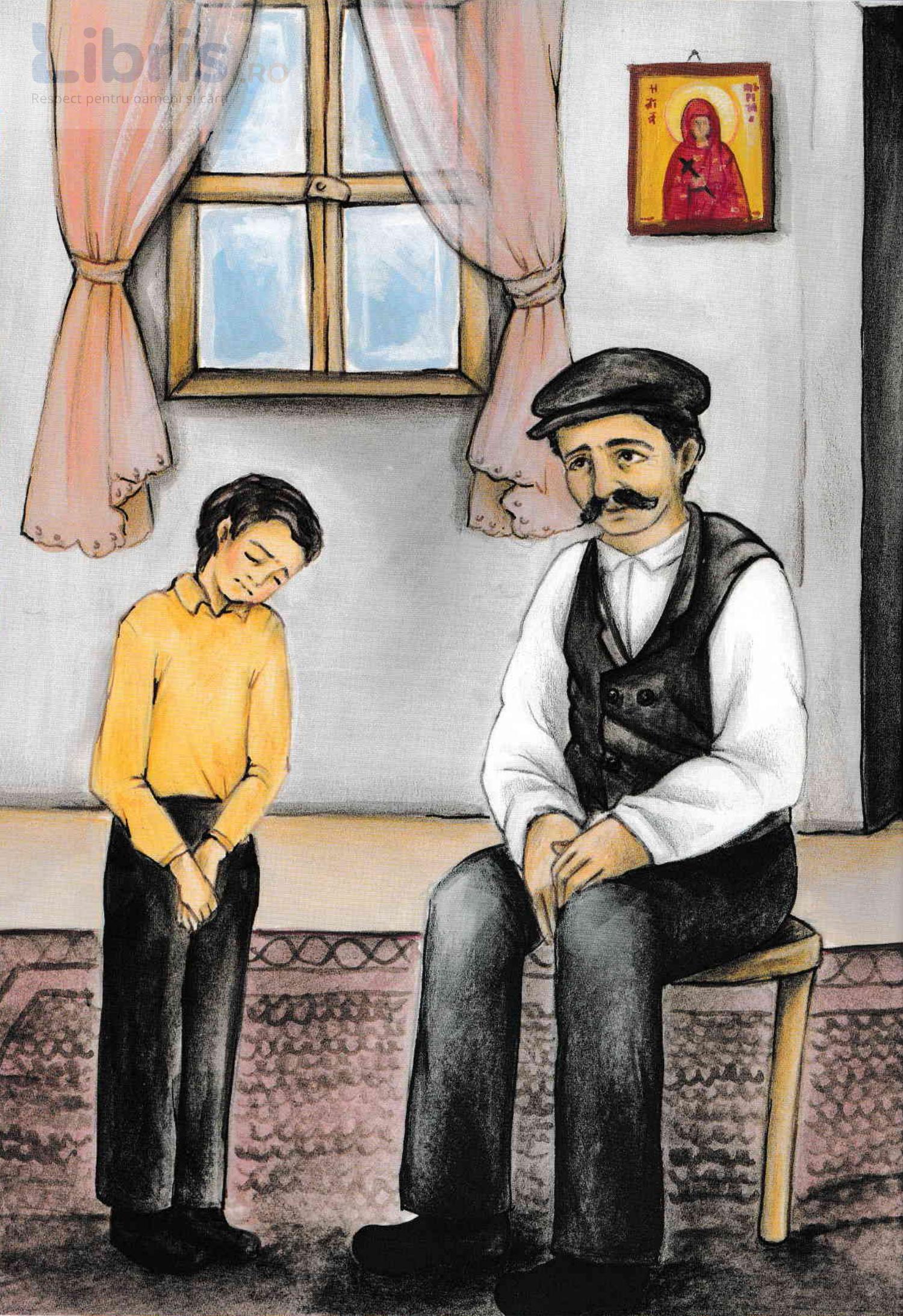
dată cu venirea primăverii, soarele începea să-și reverse din belșug lumina și căldura asupra Cicladelor¹. Văile verzi și dealurile domoale se îmbrăcau atunci în strai de sărbătoare, tresăltând de viață. De peste tot se auzeau, în taină, urări de bun-venit. Mireasma florilor, foșnetul frunzelor, valurile însipmate lovindu-se de stânci, toate îi dădeau slavă lui Dumnezeu.

Dimineața de primăvară era grea de lumină, iar căsuțele albe din Levkes² păreau niște îngeri răsfirați pe păsunile Raiului, veselindu-se de minunile Ziditorului. De departe, orășelul străjuit de pini și chiparoși, măslini și viță-de-vie, părea o fortăreață din alte veacuri.

Pe drum, de la revărsatul zorilor, se vedea oameni urcând și coborând, dându-și binețe unii altora. Cu chipurile senine și zâmbitoare, mergeau harnici la treburile lor. Gheorghe Kóttis avea o căsuță sărmană, în mijlocul satului. Adesea se trezea cu noaptea-n cap și pornea cu undița în spate pe țărmul mării, cu nădejdea că va prinde ceva pentru a-și hrăni cei șapte copii pe care îi dăruise Dumnezeu.

¹ Insule pitorești aparținând Greciei, aflate în Marea Egee.

² Levkes este cea mai mare localitate din insula Paros a Cicladelor.

Cel de-al treilea copil al lui Gheorghe era Francisc, cel ce avea să ajungă marele nevoitor al Rugăciunii lui Iisus, dumnezeiescul Părinte ce a tras și va trage mereu mii de suflete la dragostea lui Dumnezeu și la viața asemenea îngerilor pe care o duc monahii – Sfântul nostru Stareț³ Iosif Isihastul.

De mic se deosebea de frații săi printr-o mare noblețe. Conștiincios, ascultător, cu inima plină de dragoste pentru toți, ieșea ușor în evidență. Micile treburi gospodărești le împlinea cu multă râvnă, mulțumindu-i pe toți. Era un copil cuminte, dar și plin de viață.

Odată, făcând o năzbâtie, tatăl lui s-a hotărât să-i dea o bătaie bună, ca să-l învețe minte. Când Francisc află că urma să fie pedepsit, se apropiie liniștit de tatăl său, plecându-și smerit capul pentru a-și primi pedeapsa. Văzându-l, Gheorghe a fost adânc înduioșat. Ochii i s-au umplut de lacrimi și i-a spus cu blândețe:

– Hai, du-te acum! Nu pot să te mai bat când văd că te smerești și-ți recunoști vina!

Maria, mama lui Francisc, când vedea minunata sporire duhovnicească a fiului său, își aducea aminte de visul neobișnuit pe care-l avusese în seara în care pruncul venise pe lume.

³ Părinte cu viață îmbunătățită, călăuzitorul duhovnicesc al unei obști monahale. Termenul este întâlnit și sub forma de „Gheron” – sau „Gheronda”, în adresările directe, după cum se obișnuiește în Sfântul Munte. (n. trad.)

Era ziua de 2 noiembrie a anului 1897. Iarna acelui an fusese mai grăbită, intrând nepoftită peste ultima lună de toamnă. Crivățul șuiera ca un tren grăbit, ce alerga să dea de veste cât mai iute în toate Cicladele schimbarea neașteptată a vremii.

Maria, întinsă pe pat, cu pruncul nou-născut alături de ea, fără să-și dea prea bine seama dacă ațiipise cumva sau era trează, văzu deodată deasupra ei deschizându-se acoperișul casei. Era cu neputință să-l fi ridicat vântul, oricât de sălbătic ar fi suflat. Și, cum privea aşa, în fața ei apăru un Tânăr înaripat, de-o frumusețe uimitoare și plin de strălucire. Lumina care-l învăluia umpluse toată odaia, încât părea că se luminase de ziua în plină noapte. Chipul aceluia Tânăr, nimeni altul decât Îngerul lui Dumnezeu, strălucea cu atâta putere, încât nici nu putea să-l privească.

Oaspetele ceresc se apropie încet de prunc și începu să-i scrie numele pe-o tăbliță pe care-o ținea în mână. Maria se însăpa-mântă de ceea ce vedea, nemaiputând scoate o vorbă. Nu cumva acest oaspete era cel ce-i frânsese de-atâtea ori inima de mamă la moartea celorlați prunci ai săi? Nu s-a putut opri și a strigat:

„Ce faci? De ce scrii numele copilului meu?”.

„Împăratul are nevoie de el”, îi răspunse plin de pace Tânărul cel luminos.

Maria amuți, plină de durere. Se temea ca nu cumva aceasta să însemne că pruncul va fi chemat de Dumnezeu la o vîrstă fragedă, iar teama ei era îndreptățită, căci pierduse alți trei copilași, ca și pe primul ei bărbat. Avea totuși o credință tare, știind că Dumnezeu, prin tot ceea ce face, nu vrea decât binele făpturii Sale. Ca om însă simțea că nu va mai putea suferi pierderea încă unui copil, de aceea îi strigă Îngerului cu durere, printre lacrimi:

„Nu! Nu mi-l lua! E al meu!”.

„Dar este scris aici!”, îi răspunse Tânărul cu blândețe, arătându-i o condică, după care se făcu nevăzut cât ai clipe.

